

Arrest

nr. 167 050 van 2 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 7 februari 2015 geïnterpelleerd door de spoorwepolitie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 februari 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

1.3. Verzoeker diende op 16 februari 2015 een asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 juli 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus in zijn arrest van 2 december 2015 (RvV 2 december 2015, nr. 157 581).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 augustus 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : M.(...)

voornaam : S.(...) S.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Egypte

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28 juli 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris, bij het nemen van de bestreden beslissing, niet over een discretionaire bevoegdheid aangezien de bestreden beslissing gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

2.2. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middelen o.a. de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie van niet-ontvankelijkheid dat de aangevoerde schending van het EVRM niet kan worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

2.3. Bovendien wijst de Raad erop dat de asielprocedure van verzoeker definitief werd afgesloten door 's Raads arrest van 2 december 2015 (RvV 2 december 2015, nr. 157 581). De bewering van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat verzoeker een schorsend beroep had ingesteld waardoor de beslissing niet uitvoerbaar was en hij bij zijn beroep tot nietigverklaring het rechtens vereiste belang ontbeert, mist dan ook actuele feitelijke grondslag.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 1, 6°, 7, 39/2 en 52/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het gelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tenslotte voert verzoeker tevens machtsmisbruik aan. Hij stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 27 juli 2015 (kennisgeving 28 juli 2015) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande kreeg de verzoekende partij toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 35) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te

worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk "en" te lezen en niet "of".

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°."

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

"De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. (Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing " waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd" (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om "terugkeerbeslissing" aan te duiden. Soms is er sprake van een "bevel om het grondgebied te verlaten" (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een "verwijderingsbeslissing" (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)".

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetwijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. d.d. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden." (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie

kan immers onmiddellijk worden gerepatrieerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd worden tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. De verwerende partij maakt ten onrechte gebruik van standaardbeslissingen.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 7, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van de ‘non-refoulement’, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van ‘het beginsel van behoorlijk bestuur’, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het billijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“In datum van 11 augustus 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

4.2.2.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 E.V.R.M., de veiligheidssituatie en de situatie van koptische christenen in Egypte, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Egypte. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

De verwerende partij had bijgevolg de plicht om in bestreden beslissing een risicoanalyse te maken, d.w.z. motiveren, waarom volgens de verwerende partij, ondanks de beschikbare informatie betreffende de veiligheidssituatie, een gedwongen verwijdering naar Egypte, n het geval van de verzoekende partij rekening houdend met omstandigheden die zijn zaak kenmerken, toch kan plaatsgrijpen.

4.2.3.

De verzoekende partij is van mening dat de veiligheidssituatie in Egypte op dit ogenblik allesbehalve veilig is.

De verzoekende partij, zijn vader, moeder en zus zijn koptische christenen. Koptische christenen maken in Egypte slechts 10 % van de algehele bevolking uit. Zij zijn regelmatig het doelwit van discriminatoire maatregelen en worden vaak hun rechten ontzegd. Daarnaast zijn zij voortdurend het slachtoffer van sektarisch geweld.

Een terugkeer van de verzoekende partij is onmogelijk aangezien hij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van aanhoudende discriminaties en geweld zullen terecht komen.

Deze discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken leidt tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stellen.

Dit wordt eveneens bevestigd door objectieve informatie:

“There has been an unprecedented rise in sectarian violence across Egypt targeting Coptic Christians and the Egyptian authorities must take immediate steps to ensure their safety, Amnesty International said.

Coptic Christians have been targeted – seemingly in retaliation for their support of the ousting of Mohamed Morsi – since the violent dispersals of pro-Morsi sit-ins in Greater Cairo on 14 August. Several Coptic Christians were killed, while their churches, businesses, and homes have been under attack. (...)

The situation appears to be especially dire in the Al-Minya Governorate, where local residents, including a police officer, told Amnesty International that Coptic Christians felt under siege by the alarming rise of sectarian violence particularly in the absence of protection by security forces.”

(stuk 3, Amnesty International News, “Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence”, dd. 20 augustus 2013, verzoeker zet vet)

“On 5 July 2013, four Coptic Christian men were killed by local residents in the Nagah Hassan district of Dab’iya village, some 18 kilometres west of Luxor. At least four other Coptic Christian men were seriously injured and required hospitalization, and scores of Christian homes were torched and looted. The attack was triggered by the discovery at about 2:30am of Hassaan Sidqi Hanafi’s dead body, ditched by the Nile. (...)

Under Hosni Mubarak, at least 15 major attacks on Copts were documented. On 6 January 2010, six Coptic Christians and a Muslim police guard were killed in a drive-by shooting as worshippers left a church in the city of Nagaa Hammadi. On 1 January 2011, a bomb attack on a Coptic Christian Church in Alexandria killed over 20 people.

The situation also didn’t improve under Mohamed Morsi. In 2013, under the last months of Mohamed Morsi’s administration, amid a rise of sectarian rhetoric by members and allied of the Muslim Brotherhood, Coptic Christian activists reported at least six attacks on churches or affiliated buildings, in the Governorates of Aswan, Beni Suef, Cairo, and Fayoum. No adequate investigations were conducted, no measures put in place to avoid further violence, and nobody was punished. (...)

Local Coptic Christian religious leaders contacted the security forces, including the local head of the police investigation unit (normally the second-in-command at a police station), as soon as the violence erupted in the early hours of 5 July 2013. They also called the police and army's hotlines throughout the day in vain. When reinforcement failed to arrive, they went to the city of Luxor, desperately seeking the help of the military police, military forces stationed at the Luxor Governorate building, and security forces stationed near the main Luxor Church. At about 4pm, the activist Safwat Saaman, of the National Centre without Borders, also called a number of security officials, including the local head of the National Security Agency and the Hamindar (major-general, the deputy head of security in Luxor Governorate). Security officials reportedly told a number of residents that they were overwhelmed by the violence and the number of assailants, and could not "fight an entire village."

(stuk 4, Amnesty International: "Egypt: 'there was no door on which I did not knock', Coptic Christians caught in attacks and state's failures", juli 2013, verzoeker zet vet)

"Immediately following the violent dispersal of the Muslim Brotherhood sit-ins in Cairo on August 14, crowds of men attacked at least 42 churches, burning or damaging 37, as well as dozens of other Christian religious institutions in the governorates of Minya, Asyut, Fayum, Giza, Suez, Sohag, Bani Suef, and North Sinai. Human Rights Watch has verified with family members and a lawyer that at least three Coptic Christians and one Muslim were killed as a result of sectarian attacks in Dalga, Minya city, and Cairo. (...)

In the vast majority of the 42 cases Human Rights Watch documented, neither the police nor the military were present at the start or during the attack. (...) A priest in Malawi, a town in Minya governorate south of Minya city, told Human Rights Watch that he called emergency services and police multiple times while mobs burned his church, but no one came. Another Dalga resident said that on August 16 the governor promised to send armored personnel carriers to protect Copts from ongoing violence, but that none came. (stuk 5, Human Rights Watch, "Egypt: Mass attacks on churches", dd. 21 augustus 2013, verzoeker zet vet)

"According to Freedom House, Coptic Christians form a "substantial minority" in Egypt (Freedom House 2015). According to Minority Rights Group International (MRG), the Coptic population ranges between 4.7 and 7.1 million (Nov. 2013). Sources indicate that Christians account for approximately 10 percent of the population (AP 6 Jan. 2015; The Independent 18 Feb. 2015). MRG reports that the highest proportion of Copts is located in Upper Egypt and Copts are mostly working class peasants and labourers, although there are also Copts who are upper class businessmen, middle class urban professionals or small landowners (Nov. 2013). The Associated Press (AP) indicates that Minya city is where the largest Coptic community in Egypt is located (AP 6 Jan. 2015) and approximately 10,000 Copts live in North Sinai (ibid. 16 June 2014). (...) Sources indicate that Christians have continued to be targeted by Islamic militants in retaliation for their perceived support for the removal of President Morsi (Freedom House 2015; AP 16 June 2014; CSW 26 Sept. 2014), or for the sake of ransom (ibid.; AP 16 June 2014). According to a January 2015 article by AP, Copts have complained of a rise in kidnappings, armed robberies and assaults between 2012 and 2015 (ibid. 6 Jan. 2015). The USCIRF reports that, regarding the situation of Copts in 2014, blasphemy convictions, restrictions on church building, limits on conversion and "lack of accountability for violent attacks" remain in place (US 30 Apr. 2015, 90). (stuk 30, "Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection available (2014 – May 2015", Immigration and Refugee Board of Canada, 8 juni 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/305158/428427_en.html, verzoeker zet vet)

"In January 2015, President al-Sisi became the first Egyptian head of state to attend a Coptic Christmas Eve mass at the St. Mark's Coptic Orthodox Cathedral in Cairo, and in February, he met with and offered condolences to Coptic Pope Tawadros at the cathedral after the killing by ISIL of 21 Copts in Libya. While the Coptic community in general welcomed these and other symbolic gestures, repressive laws and discriminatory policies against Copts remained in place, including blasphemy charges and convictions, limits on building and maintaining churches, limits on conversion from Islam, and lack of accountability for violent attacks." (stuk 32, "Annual Report 2015; 2015 Country Reports: Tier 1 CPCS recommended by USCIRF, US Commission on International Religious Freedom: USCIRF, 30 april 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1432895459_egypt-2015.pdf, verzoeker zet vet) De verzoekende partij werd in het land van herkomst voortdurend gediscrimineerd. De verzoekende partij zag geen andere oplossing dan het land van herkomst definitief te verlaten teneinde een beter leven te kunnen opbouwen, vrij van onmenselijke behandelingen ten gevolge van de alomtegenwoordige discriminatie en het geweld.

Elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen is voldoende erg om onder het Vluchtelingenverdrag van Genève te vallen en de erkenning van de status van vluchteling toe te kennen.

Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Vanheule, D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, p. 27, nr. 60).

Uit de reeds aangehaalde informatie blijkt duidelijk dat in Egypte de religieuze minderheden, en dan meer bepaald de koptische christenen het slachtoffer zijn van aanhoudend geweld tegen hun persoon. Bovendien worden zij dagelijks geconfronteerd met grove discriminatie en schendingen van de mensenrechten.

De Egyptische overheid treedt hiertegen niet op, meer nog zij moedigt de onmenselijke en discriminerende behandelingen ten aanzien van de koptische christenen aan! De Egyptische overheid blijft in gebreke om aan christenen de nodige bescherming te bieden.

Zoals hierboven reeds geschetst kan de Egyptische regering geen oplossing bieden aan conflicten waarbij koptische christenen betrokken zijn:

“A detailed report into the attacks targeting Coptic Christian communities in August reveals the extent of the failure of the security services to protect the minority group, said Amnesty International.

The new report published today examines events during the unprecedented wave of sectarian attacks in the wake of the dispersal of two pro-Morsi sit-ins in Cairo on 14 August.

It details how security forces failed to prevent angry mob attacks on Christian churches, schools and charity buildings, setting them ablaze and razing some to the ground. At least four people were killed.

‘In light of previous attacks, particularly since Morsi’s ousting on 3 July, a backlash against Coptic Christians should have been anticipated, yet security forces failed to prevent attacks or intervene to put an end to the violence.’

(stuk 6, Amnesty International, “Egypt: Christians scapegoated after dispersal of pro-Morsi sit-ins, dd. 9 oktober 2013, verzoeker zet vet)

“Koptische christenen in Egypte zijn op ongekenne schaal het doelwit van sektarisch geweld sinds militairen op 14 augustus in Caïro een eind maakten aan twee sit-ins van aanhangers van de afgezette president Mohamed Morsi.

Amnesty verwijt de autoriteiten niets te hebben ondernomen om het geweld te voorkomen. De organisatie wil dat de regering een onpartijdig, onafhankelijk onderzoek naar het geweld instelt. Ook moet zij een strategie ontwikkelen om nieuw geweld tegen religieuze minderheden te voorkomen. Wetten die minderheden discrimineren, moeten verdwijnen.”

(stuk 7, Amnesty International, “Sterke toename geweld tegen christenen in Egypte”, dd. 9 oktober 2013, verzoeker zet vet)

“The authorities failed to tackle discrimination against religious minorities, including Coptic Christians, Shi’a Muslims and Baha’is. Coptic Christian communities, in particular, reported new sectarian attacks and faced restrictions on building and maintaining their places of worship.”

(stuk 31, “Egypt, Amnesty International Report 2015: The State of the World’s Human Rights, geraadpleegd op 25 augustus 2015, te consulteren op <https://www.amnesty.org/en/countries/middle-east-and-north-africa/egypt/report-egypt/>, verzoeker zet vet)

Wanneer er zich incidenten voordoen kunnen de koptische christenen niet rekenen op de steun van de politie of het leger, ze worden aan hun lot overgelaten:

“On resident of Al-Minya told Amnesty International that when he reached out for protection to the armed forces hot lines and an intelligence officer during the sectarian attacks on 14 august, he was told by both that the security forces were only ordered to protect: ‘vital institutions or interests’ (...)

During the attacks themselves, the security forces failed to put an end to them, including when they spanned for hours, or recurred in subsequent days. (...)

The authorities must go beyond rhetoric and political score-settling to address this latest wave of attacks. Investigations into the violence must be thorough, impartial and independent, with the aim of bringing all those responsible to justice, regardless of their political affiliation. Investigations must also look into the failure of the security forces to prevent and put an end to the attacks. (...)

This pattern of inaction is not only a failure of Egyptian authorities and a breach of their international obligations but also contributes to the sense of injustice, discrimination and vulnerability felt by Christians in Egypt, and leads perpetrators to believe that they can carry on attacking Christians and get away with it.

These failures violate Egypt's obligations under international human rights law to ensure the right to bodily integrity and to effectively protect members of minorities from abuses, and to bring perpetrators to justice."

(stuk 8, Amnesty International, "How long are we going to live in this injustice?: Egypt's Christians caught between sectarian attacks and state inaction", dd. oktober 2013, p. 2-5, verzoeker zet vet)

"A new Constitution was adopted in 2014 that guarantees freedom of religion (Human Rights Watch 29 Jan. 2015; Freedom House 2015). However, according to Freedom House, "little has changed in practice" since the adoption of the new Constitution (Freedom House 2015). The Assistant Professor explained that the Coptic Church has been "optimistic" about changes to the legal framework in Egypt since al-Sisi was elected, but that the legal framework is less of a problem than the lack of effectiveness of state institutions in enforcing laws and regulations (Assistant Professor 14 Apr. 2015). (...)

In its 2015 annual report, AI states that Egyptian authorities "failed to tackle discrimination against religious minorities, including Coptic Christians" (AI 2015). According to CSW, there are "longstanding allegations that the authorities have failed to provide sufficient protection" for the Coptic community and that "inadequate police response has engendered a climate of impunity" (CSW 26 Sept. 2014). Human Rights Watch indicates that, "in many cases, authorities failed to intervene" in attacks on Christian establishments (29 Jan. 2015)" (stuk 30, "Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection available (2014 – May 2015", Immigration and Refugee Board of Canada, 8 juni 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/305158/428427_en.html, verzoeker zet vet)

Bovendien blijft de Egyptische overheid christelijke minderheden vervolgen.

"Human Rights Watch's World Report 2015 indicates that Egyptian authorities continued to prosecute religious minorities, including writers and activists on charges of "contempt for religion" and "blasphemy" (Human Rights Watch 29 Jan. 2015). According to the Assistant Professor, charges of blasphemy and "offending Islam" have been a rising phenomenon since the 2011 revolution, affecting both Christians and others, and posing a danger both to the individuals accused, as well as in terms of triggering mob violence (14 Apr. 2015)." (stuk 30, "Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection available (2014 – May 2015", Immigration and Refugee Board of Canada, 8 juni 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/305158/428427_en.html, verzoeker zet vet)

"In June 2014, separate courts in Luxor imposed blasphemy sentences of up to six years in prison on four individuals, including Coptic Christian Kirolos Shawqi Atallah, who was sentenced to six years for posting photos on a Facebook page deemed defamatory to Islam." (stuk 32, "Annual Report 2015; 2015 Country Reports: Tier 1 CPCS recommended by USCIRF, US Commission on International Religious Freedom: USCIRF, 30 april 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1432895459_egypt-2015.pdf, verzoeker zet vet)

Doorheen de procedure wordt niet getwijfeld aan de identiteit van de verzoekende partij. Er is geen twijfel over het feit dat de verzoekende partij afkomstig is uit Egypte en dat hij een koptische christen is.

De verzoekende partij en zijn familie zijn, omwille van hun religie, het mikpunt van dagdagelijkse discriminatie en sektarisch geweld. Schendingen van de mensenrechten vormen geen uitzonderingen...

“Discriminations and attacks against Coptic Christians, the largest religious minority in Egypt, are particularly prevalent. Today, Copts continue to be under-represented in relation to appointments to high public offices, positions of university presidents, as well as key security positions (...).”
(stuk 8, Amnesty International, “How long are we going to live in this injustice?: Egypt’s Christians caught between sectarian attacks and state inaction”, dd. oktober 2013, p. 4)

“According to some resources, since the overthrow of President Mohamed Morsi in July 2013, there has been an increase in attacks against Coptic Christians in Egypt. In August 2013, the Christian Post, a Washington-based independent Christian media source, stated that the Copts and the churches were the focus of “widespread” attacks by Muslim Brotherhood supporters, and that cases of violence had been reported almost daily in recent weeks. In addition, since the violent repression of pro-Morsi supporters by the new regime on 14 August 2013 Coptic Christians were again the target of violence. At least 500 protestors were killed that day. On 16 August 2013, the New York Times reported “an explosion of anti-Christian attacks over the last three days”. Amnesty International reported on 20 August 2013, that “there has been an unprecedented rise in sectarian violence across Egypt targeting Coptic Christians.” (...)

According to the Coptic cultural centre, seven people were killed in “anti-Christian persecutions” between 14 and 20 August 2013. The EIPR also reports that seven people were killed in the “wave of sectarian violence”. Human Rights Watch stated on 21 August 2013, that at least three Copts and one Muslim have been killed since 14 August 2013 in the sectarian attacks in Delga, Minya and Cairo. The Inter Press Service news agency also stated that seven people were kidnapped during the attacks against the churches, while the Coptic Cultural Centre reported 17 kidnappings between 14 and 20 August.”
(stuk 9, Immigration and Refugee Board of Canada, “Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection (July 2013- October 2013), dd. 17 oktober 2013, verzoeker zet vet).

Het Commissariaat – Generaal verschuilt zich achter het feit dat het aantal christelijke slachtoffers tot op heden beperkt is gebleven. Vooreerst dient te worden benadrukt dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de dodelijke slachtoffers, artikel 48/4 Vreemdelingenwet en artikel 3 E.V.R.M. spreekt duidelijk over “een reëel risico op ernstige schade” door onder andere “onmenselijke of vernederende behandeling”. Ten tweede is het onbegrijpelijk hoe het Commissariaat – Generaal tot deze vaststelling komt. Het blijkt uit verschillende objectieve bronnen dat de verzoekende partij wel onder de voorwaarden van artikel 3 E.V.R.M. valt:

“On 5 July 2013, four coptic Christian men were killed by local residents in the Nagah Hassan District of Dab’iya village, some 18 kilometres west of Luxor. At least four other Coptic Christian men were seriously injured and required hospitalization, and scores of Christian homes were torched and looted.”
(...)

The attack on Friday 5 July 2013 in Nagah Hassan was triggered by the discovery at about 2:30am of Hassaan Sidqi Hanafi’s dead body, ditched by the Nile near the dwellings of Christian families. While the circumstances of his death remain unclear, his family initially blamed Magdy Iskandar Farid, a Coptic Christian. The local priest, Father Barsilious, told Amnesty International that he received the first call for help from panicked Coptic Christian families at 2.45am, as angry crowds of villagers started attacking Coptic Christian homes looking for Magdy Iskandar Farid. The crowds finally found Magdy Iskandar Farid after breaking into the house of Coptic Christian Nasser Issa, where he was hiding on the roof. The villagers then attacked Magdy Iskandar Farid, stabbing him with knives and beating him with metal sticks.

Magdy Iskandar Farid was found by the police after his attackers left him for dead, and was taken to hospital in the city of Assiut. Magdy Iskandar Farid’s relative, Shenouda Roumani Girgis, was also caught by a group of angry villagers, who tied him up, beat him and threw him into the Nile. Local residents told Amnesty International that he managed to survive and swim to safety. Another man, Boulos Zaki, sustained gunshot wounds to both hands and legs when three men on a motorcycle attacked him while he was sitting outside his home. (...)

The Coptic Christian residents saw angry crowds outside their homes and businesses carrying tree branches, metal sticks, blades, knives, hammers and other “white” weapons. The Coptic Christian residents told Amnesty International that the crowds of villagers threatened to burn down their homes if they didn’t leave them.

(stuk 4, Amnesty International: "Egypt: 'there was no door on which I did not knock', Coptic Christians caught in attacks and state's failures, verzoeker zet vet)

"Gunmen shot dead at least four Egyptians outside a Coptic Christian church on the edge of Cairo on Sunday evening as worshippers left the building after a wedding, state media reported. Two adults and two girls aged eight and 12 were killed, and at least 12 others injured, after the gunmen sprayed bullets seemingly at random.

The perpetrators, and their motives, are unknown as they left the area quickly on motorcycles, according to witnesses. But there are strong concerns that the shootings mark the latest sectarian on Egypt's Coptic Christian minority, which makes up around 10% of Egypt's population of 85 million.

(stuk 10, The Guardian, "Egypt: gunmen open fire at Coptic Christian wedding in Cairo", dd. 21 oktober 2013, verzoeker zet vet).

Op de 'International Human Rights Day' van 10 december 2013 werd de nadruk ook gelegd op het Egyptisch geweld tegen koptische christenen:

Human rights abuses against Coptic Christians, moderate Muslims and other religious minorities, and the threats to stability and peace in Egypt were among the topics of a congressional hearing held by Congressman Chris Smith (NJ-04), Chairman of the House congressional panel that oversees global human rights issues, on Tuesday, Dec. 10, the anniversary of the founding of International Human Rights Day.

"It is fitting that we are holding this hearing today, on International Human Rights Day, because we are witnessing grievous violence and other abuses directed against religious and political minorities, particularly the Copts and other Christians, about which our government and the media has said far too little--which seems to be a pattern world-wide," Smith said. "After President Mubarak resigned in February of 2011, the world hoped for a new Egypt, a just government for all Egyptians, which would not make President Mubarak's mistakes--but reality has been just the opposite."

Smith said horrific anti-Christian persecutions have taken place under each of the post-Mubarak governments. "For some of these abuses, the governments bear the responsibility of inaction. For others they bear direct responsibility. In recent months, undercurrents of abuse and contempt for human dignity long existing in Egypt have turned into flash floods of violence."

The significance of Human Rights Day and the planned hearing on the day proclaimed in 1950 by the United Nations General Assembly as 'Human Rights Day' was not unnoticed by Bishop Angaelos, who is in Washington to testify.

"This day was chosen to commemorate the adoption of the Universal Declaration of Human Rights, the tenets of which are at the core of this testimonial statement, and are the entitlement of every Egyptian and every member of our shared humanity," Bishop Angaelos said. "Christians in Egypt have been suffering persecution and marginalisation, even before the uprising. In its aftermath however, this suffering has intensified significantly. The frequency in attacks on Christians and other religious minority groups, their communities and places of worship is increasingly disturbing. Carried out by radical elements in society, these attacks are not merely on individuals but on the Christian and minority presence in its entirety. Those intolerant to religious minorities are partly enabled by the breakdown in law and order and the growing culture of impunity that Egypt has witnessed in previous years. Moreover, the persecution of religious minorities over the past decades has not manifest itself solely in physical attacks, but has frequently been embedded in process and policy, then translated into dealings with citizens on unequal grounds, inevitably having resulted in greater division and marginalisation.

(stuk 11, Office of Rep. Chris Smith (R-NJ) News Release, "Violence in Egypt is focus of Hearing on Int'l Human Rights Day", dd. 10 december 2013, verzoeker zet vet)

De geweldplegingen ten aanzien van koptische christenen vallen in Egypte onder de noemer sektarisch geweld. Koptische christenen worden met de regelmaat van de klok hiervan het slachtoffer.

"Two separate incidents of sectarian violence in villages in the governorate of Minya on Thursday claimed several lives. Sectarian tensions had earlier flared in another Minya village, Delga."

(stuk 12, Daily News, "Sectarian violence in Minya leaves five dead", 29 november 2013, te consulteren op <http://www.dailynewsegypt.com/2013/11/29/sectarian-violence-in-minya-leaves-five-dead/>)

“At least seven Egyptian Christians, including minors, remain missing in southern Egypt after they were reportedly abducted from troubled Minya province.”

(stuk 13, “Egypt Christians Remain Missing After Kidnappings”, 5 februari 2014 te consulteren op <http://www.bosnewslife.com/category/africa/egypt>).

“Muslim Brotherhood supporters and police clashed across Egypt on Friday, leaving at least four dead in protests after the army – backed government declared the group a terrorist organisation.”

(stuk 14, “Four killed, scores wounded in clashes across Egypt”, Reuters, 27 december 2013)

“More than 30 Christians were reportedly kidnapped in the southern province of Minya last month alone. Local observers say the situation is especially serious in Minya”

(stuk 15, “Kidnapping of Egypt Christians seen rising”, 26 november 2013, te consulteren op <http://www.bosnewslife.com/category/africa/egypt>)

“2013. There were clashes between individuals armed with bladed weapons and firearms. In subsequent demonstrations in July and August 2013, some Morsi supporters also attacked and killed security officers and damaged government buildings, as well as launching sectarian attacks on Coptic Christian communities.”

(stuk 33, “Generation Jail: Egypt’s youth go from protest to prison”, Amnesty International, 29 juni 2015, te consulteren op

<https://www.amnesty.org/en/documents/mde12/1853/2015/en/>, verzoeker zet vet)

De situatie lijkt onder Al-Sisi, ondanks de belofte dat hij beter ging zijn voor de Christenen, helemaal niet te verbeteren, integendeel zelfs.

“Christians were protesting to call for the return of a kidnapped Christian woman who has been missing for more than a week, demanding that the police find her. “Her family has the right to know where she is,” said Nader Solaiman, founder of the Christian Youth movement.

Her husband had filed a report on her kidnap, but nothing had been done, according to Solaiman.

The police clashed with the protesters and stormed the following day in the middle of the night into houses and shops of Christians and beat people, including women and children, said Solaiman. Some were tied and hit, others dragged, while men and women were “insulted.” (stuk 16, Daily News, “Security forces treat Copts as badly as under Mubarak rule: EUHRO head, 21 september 2014).

“A crowd of protesters has burned shops owned by Coptic Christians near the ancient city of Luxor on Monday, hours before a trial for a Coptic Christian accused of blasphemy, a security official said.” (stuk 17, Aljazeera, “Protesters burn Coptic Shops in Egypt”, 2 juni 2014, te consulteren op <http://www.aljazeera.com/news/middleeast/2014/06/protesters-burn-coptic-shops-egypt-201462183652220895.html>)

“Assiut - In the Egyptian village of al-Qusiya, 50 km from Assiut, members of the Coptic families Fahmy and Azmy were forced to barricade themselves in the house after a gang of extortionists had attacked them for not paying “taxes” imposed on them by the Muslim clan of Ahmed Kamel Zaawila. This week’s episode represents the last serious development in a long line of intimidations suffered by the Copts in Qussiya by the Zaawila clan. At least twenty complaints lodged to the local police after the perpetration of similar cases - reports the Coptic Watani network - have fallen on deaf ears.”

(stuk 18, News VA, “Intimidation against Copts who do not pay their “taxes” to a muslim clan”, <http://www.news.va/en/news/africaegypt-intimidation-against-copts-who-do-not->

“Nevertheless, violence against Christians, Shia Muslims and other marginalized religious groups continued to be widespread in the period May 2013-August 2014. Attacks on Christians from supporters of ousted president Mohammed Morsi included several massacres of civilians, as well as the largest anti-Christian pogrom in Egypt in over 100 years on August 14, 2013. Political violence between Egypt’s security institutions and Islamist insurgents also threatened the stability of the new government. Human rights groups and anti-genocide organizations should continue to closely monitor the situation for religious minorities in Egypt.(...) In the months since August 14, armed gangs exploiting a general lack of security have begun targeting Christians for abduction for ransom, since Christians are perceived as more likely to be wealthy, and less likely to receive protection from family connections or the police. In November 2013, Christian leaders reported that more than 20 Christians had been abducted since

August, and over 100 since the 2011 revolution.⁹ A CSI survey of local Christian press reports shows more than 50 Christians being abducted in Egypt since that report.

10 Christian activists in Nag Hammadi report as many as 42 kidnappings of Christians in their town alone since November 2013.¹¹”

(stuk 19, CSI, “Genocide alert: The Arab Republic of Egypt”, September 2014, te consulteren op <http://www.csi-usa.org/Egypt%20Genocide%20Alert.pdf>)

Over the past year, the number and severity of violent incidents targeting Copts and their property decreased significantly when compared to the previous year; however, sporadic violence continued, particularly in Upper Egypt. (...) In November 2014, the Egyptian government released an executive summary of its report, which found 52 churches were completely destroyed, another 12 damaged, and numerous Christian-owned properties destroyed. The report also found that 29 people died in sectarian-related killings, without any specific details surrounding the deaths. At the end of the reporting period, according to human rights groups, 10 percent of the destroyed churches and Christian properties were in the process of being rebuilt. (stuk 32, “Annual Report 2015; 2015 Country Reports: Tier 1 CPCS recommended by USCIRF, US Commission on International Religious Freedom: USCIRF, 30 april 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1432895459_egypt-2015.pdf, verzoeker zet vet)

“A group of five Coptic families from the village of Kafr Darwish in Upper Egypt returned to their homes on 2 June after they were expelled following sectarian violence in the Beni Suef Governorate, 100 km south of Cairo.”

(stuk 34, “Expelled Coptic families return to their homes”, Christian Solidarity Worldwide, 9 juni 2015, te consulteren op <http://www.csw.org.uk/2015/06/09/news/2618/article.htm>)

De lijst van voorvallen is eindeloos lang, elke dag valt wel iets voor waarbij ook slachtoffers vallen. Bovendien blijkt de algehele veiligheidssituatie in Egypte te verslechteren:

“Violence in Egypt against Coptic Christians has continued despite the fall of former president Mohammed Morsi and the Muslim Brotherhood, with believers still facing abductions and the government seizing their property, the Board of Inquiry in Cairo reported.

The report, according to Fides News Agency, shows that Copts, who make up close to 10 percent of the population, are continuing to face “endemic forms of violence and abuse” in many parts of Egypt, particularly in the governorates of Luxor, Sohag and Aswan.” (stuk 20, “Violence against Christian Copts in Egypt continues Despite Fall of Muslim Brotherhood”, The Christian Post, 26 maart 2014, te consulteren op <http://www.christianpost.com/news/violence-against-christian-copts-in-egypt-continues-despite-fall-of-muslim-brotherhood-116840/>, verzoeker zet vet)

Egypt's Christians are hoping they'll be better protected from violence when the country elects a new president next month. But that may be wishful thinking. CBN News Contributing Analyst Raymond Ibrahim says while attacks have subsided since the Muslim Brotherhood left power, persecution of the country's Christian minority is likely to continue.” (stuk 21, “Why Persecution of Egypt's Christians is not over”, CBN News, 23 mei 2014, te consulteren op <http://www.cbn.com/cbnnews/world/2014/April/Expert-Persecution-of-Egypt-Christians-Not-Over/>, verzoeker zet vet)

“To date Egyptian Christians' loyalty has not brought a significant improvement in their day-to-day lives. Sectarian attacks – often attributed to the Muslim Brotherhood – continue, and the security services maintain a poor record when it comes to preventing violence against Christians.

According to the Egyptian Commission for Rights and Freedoms, a Cairo-based monitoring group, at least 18 Christians were killed because of their religious identity between June 30, 2013 and Sept. 30, 2014. A further 165 Christian-owned houses were vandalized or burnt down.

And crimes against Christians have long gone routinely unpunished, whether under ousted dictator Hosni Mubarak, Morsi, or Sisi. While a Minya judge sentenced hundreds of local residents to death over the killing of two policemen on Aug. 14 last year, not a single person has been prosecuted for the burning of the churches. Minya's attorney general declined to discuss the matter.”

(stuk 22, “Egypt's Christians, attacked for supporting Sisi, patiently await payback (+ video)”, the Christian Science Monitor, 22 oktober 2014, te consulteren op <http://www.csmonitor.com/World/Middle-East/2014/1022/Egypt-s-Christians-attacked-for-supporting-Sisi-patiently-await-payback-video>, verzoeker zet vet)

“It’s been two months since Coptic Christians in an Upper Egypt village endured a traumatic sequence of events ending in heavy police abuse. The victims still have not received any justice from the state security authorities who broke the law and violated its citizen’s human rights.

On Sept. 16, in Deir Gabal al-Teir village, Egyptian security forces ambushed several Coptic homes in the middle of the night. They proceeded to steal and destroy the families’ belongings before dragging dozens of residents out of their beds, binding their hands behind their backs and beating them with batons. The police then proceeded to drag them to the police station by a single rope.” (stuk 23, “Kidnapping”, forced conversion and collective punishment haunt Egypt’s Copts”, Cops United, 26 november 2014, te consulteren op <http://www.copts-united.com/English/Details.php?l=1255&A=16618>, verzoeker zet vet)

“Despite some progress during a turbulent political transition, the Morsi-era government and the interim government failed or were slow to protect religious minorities, particularly Coptic Orthodox Christians, from violence. While the new constitution includes improvements regarding freedom of religion or belief, the interpretation and implementation of relevant provisions remain to be seen. Discriminatory and repressive laws and policies that restrict freedom of thought, conscience, and religion or belief remain in place. For example, Egyptian courts continue to prosecute, convict, and imprison Egyptian citizens for blasphemy. As a consequence, for the fourth year in a row, USCIRF recommends in 2014 that Egypt be designated a “country of particular concern,” or CPC, under the 1998 International Religious Freedom Act (IRFA). Previously, Egypt was on USCIRF’s Watch List from 2002 to 2010.” (stuk 24, “Egypt: Annual Report 2014”, USCIRF, geraadpleegd op 27 december 2014, te consulteren op <http://www.uscirf.gov/sites/default/files/Egypt%202014.pdf>, verzoeker zet vet)

“Sporadic sectarian violence between Muslim and Coptic communities remains a concern, most notably in the Nile Valley governorates of Asyut and Sohag. These governorates, along with the adjacent governorates of Minya and Qena, have been areas prone to extremist activity and sectarian strife.” (stuk 25 “Egypt 2014 Crime and Safety Report”, OSAC, 18 maart 2014, te consulteren op <https://www.osac.gov/pages/ContentReportDetails.aspx?cid=15341>, verzoeker zet vet)

“Sources report the following incidents involving violence against Copts and Coptic property in 2015:

- On 6 January 2015, two policemen were killed by gunmen who opened fire on them as they were guarding a church in Minya city (AP 6 Jan. 2015; EOHR 6 Jan. 2015). They had reportedly been guarding the church ahead of 7 January Christmas celebrations (ibid.).*
- In January 2015, 18 people died during clashes in several cities on the fourth anniversary of the Egyptian revolution (Ahrām Online 25 Jan. 2015; Agenzia Fides 26 Jan. 2015). The violence included shots being fired at a church in Maadi and the fatalities included three Copts (ibid.).*
- In March 2015, a Coptic Catholic church in Kafr el-Dawar, 20 kilometers from Alexandria (in Lower Egypt), was attacked by armed men using an explosive device (Agenzia Fides 9 Mar. 2015). Two policemen guarding the church were injured (ibid.).*
- In early April 2015, a policeman and three to four civilians were injured when militants fired on a church in Alexandria (Ahrām Online 13 Apr. 2015; Reuters 5 Apr. 2015).*
- The village of al-Galaa in Minya has been the site of ongoing sectarian violence in 2015 (Assistant Professor 14 Apr. 2015; EIPR 7 Apr. 2015), where attacks on Copts in the village reportedly took place despite a security presence (ibid.).*
- On 12 April 2015, in Zagazig [Sharqiya governorate], two bombs exploded near the Saint Joseph Church and at the Zagazig Evangelical church; there were no injuries (Copts United 14 Apr. 2015a; Ahrām Online 13 Apr. 2015). The attack reportedly occurred on Easter (ibid.).” (stuk 30, “Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection available (2014 – May 2015”, Immigration and Refugee Board of Canada, 8 juni 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/305158/428427_en.html, verzoeker zet vet)*

Daarnaast is de veiligheidssituatie in Egypte allesbehalve. Aanslagen blijven voortduren en burgers worden er het slachtoffer van.

“After June 30th and the events that followed, mainly the dispersion of the Nahda and Raba’a sit-ins, the security situation in Egypt went steeply downhill. Numerous terrorist attacks occurred across the country but were concentrated in Sinai.”

(stuk 26, “Security Situation in Egypt”, ENODO Global, Inc., 15 september 2014, te consulteren op <http://www.enodoglobal.com/wp-content/uploads/ENODO-Security-Situation-in-Egypt.pdf>, verzoeker zet vet)

Egypt's deteriorating human rights situation in the past three years has had something of a boiled frog effect to it - things have gotten worse just gradually enough that the country's unfolding problems have been pushed to the margins.

But the severe abuses meted out to Egyptian citizens are crushing any hopes of a pluralistic, truly democratic society any time soon. And by "soon" think at least a decade.

Too pessimistic? Perhaps. But consider the ramifications of jails filled with 16,000 political activists; torture in detention centers and police stations reported to be growing more prevalent, not less so; and the taboo broken last August when the military attacked a Muslim Brotherhood protest camp at Rabaa al-Adaway square. The group has since been outlawed. And while it's true that the group's supporters are bearing the brunt of the crackdown, it goes much wider. (...)

It's hard to see the massacre at Rabaa, with at least 900 Egyptian citizens killed by security forces, as anything but deliberately designed to send a message that state terror was back, with a vengeance."

(stuk 27, "Egypt's human rights situation is going from ugly to uglier", The Cristian Science Monitor, 17 maart 2014, te consulteren op

<http://www.csmonitor.com/World/Security-Watch/Backchannels/2014/0317/Egypt-s-human-rights-situation-is-going-from-ugly-to-uglier>, verzoeker zet vet)

"Gezien de verhoogde terreurdreiging dient u extra waakzaam te zijn. De meeste aanvallen zijn gericht tegen politie- en legerdoelwitten, maar ook burgerdoelwitten werden geraakt. Op 11 juli 2015 werd het Italiaanse Consulaat getroffen door een bomauto. Beperk uw aanwezigheid in de buurt van politie- en militaire gebouwen tot een minimum (...) In de grote steden blijft verhoogde waakzaamheid geboden wegens de belangrijke terreurdreiging en de kans op gewelddadige confrontaties bij manifestaties. (...) Sinds de omwenteling van 30 juni 2013 is het risico op terroristische aanslagen sterk verhoogd. Afgelopen maanden vonden aanslagen plaats in Cairo, Gizah, Luxor en de gouvernoraten Sharqia, Gharbia, en Ismailia, alsook in de Sinai. (...) Sinds mei 2015 is er een toename van het aantal terroristische aanslagen. Op 10 juni 2015 werd een aanslag in Luxor verijdeld; het Italiaans Consulaat in Cairo werd op 11 juli 2015 zwaar getroffen, met één dodelijk slachtoffer tot gevolg. " (stuk 28, "Reisadvies Egypte", Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en ontwikkelingssamenwerking, 13 juli 2015, geldig op 25 augustus 2015, te consulteren op http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afrika/egypte/ra_egypte.jsp, verzoeker zet vet)

De verzoekende partij terug sturen naar zijn land van herkomst, Egypte, zal leiden tot ernstige schade. De actuele situatie van Egypte is gekend.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

"The latest attacks in Cairo and Alexandria are not the first civilian casualties in Egypt's current confrontation with terrorism. ABM did target civilians in its February 2014 attack on a tour bus of South Koreans in Taba, South Sinai (Ahram Online, February 18, 2014). However, the group framed this attack not as one targeting civilians but as targeting state revenue (i.e. the tourist industry) [3]. Other direct attacks on civilians have included those on tribesmen that Sinai's militants accuse of collaborating with the Egyptian army (Ma'an News Agency, March 24). Over the past year, especially in the summer of 2013, there were also a large number of incidents of sectarian violence in which Mursi supporters and Salafi-Jihadists attacked churches, Christians and Christian-owned property out of antipathy for Coptic Christian support of the July 2013 coup (Mada Masr [Cairo], August 14, 2013). Of course, civilians were also occasionally killed during attacks targeting security forces (al-Masry al-Youm [Cairo], March 4). These latest incidents are, however, the first incidents in which civilians are targeted.

Groups like Ajnad Misr and Ansar Bayt al-Maqdis use their attacks against security forces to gain support from the segments of society that feel marginalized by the events of the past year: especially Muslim Brotherhood members and supporters. In their statements, these organizations present themselves as both defenders and avengers of Egypt's Muslims and they emphasize the care they take to avoid civilian casualties.

Attacks targeting civilians are different. Following the inauguration of a new president whose popularity is based on his tough image and security background, these attacks are not meant to gain followers among disgruntled Egyptians; they are carried out by disgruntled Egyptians as a warning to the supporters of Egypt's new government. The message being sent is clear: al-Sisi cannot keep you safe." (stuk 29, Jamestown Foundation, "Terrorism Now Targeting Civilians in Egypt; Terrorism Monitor

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non – refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Tenslotte verwijst de verzoekende partij eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vw.:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld. Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid. De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.”

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

De bestreden beslissing d.d. 11 augustus 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie en de situatie van de koptische christenen werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een hele reeks documenten toe die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Egypte in zijn geheel en de situatie van Koptische christenen in Egypte in het bijzonder (Verzoekschrift, bijlagen 3-34).

3.3. De twee door verzoeker aangehaalde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.4. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 1, 6° en 39/2 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepalingen zou schenden. De middelen zijn evenmin ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, vermits hij niet uiteenzet welk beginsel van behoorlijk bestuur hij juist bedoelt.

3.5. Het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld bij het nemen van de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.7. Hoewel verzoeker in zijn tweede middel tegelijk de schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient te worden vastgesteld dat uit het middel blijkt dat hij de motieven, die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar het geschonden geachte artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

3.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 52/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

3.11. Verzoeker stelt in wezen dat de toestand, die beschreven is in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet op hem van toepassing is omdat hij op het ogenblik van het uitvaardigen van het bevel nog een beroepsmogelijkheid met schorsende werking kon benutten bij de Raad tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst er echter op dat het schorsend effect van de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep uit artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een terugkeerbesluit wordt genomen, maar wel verhindert dat dit ten uitvoer wordt gelegd (RvS 10 maart 2015, nr. 11.124 (c)). Verzoeker toont niet aan dat het terugkeerbesluit gestoeld zou zijn op onjuiste feitelijke gegevens. Hij weerlegt immers niet dat de commissaris-generaal op 27 juli 2015 een beslissing trof tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker weerlegt evenmin dat hij niet in het bezit was van een geldig paspoort met een geldig visum. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op grond van deze vaststellingen op wettige wijze een terugkeerbesluit treffen. Bovendien dient te worden herhaald dat het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal aanleiding gaf tot een arrest van 2 december 2015 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd (zie punt 1.4) zodat voormeld schorsend effect thans is teloorgegaan.

3.12. Waar verzoeker meent dat hij in weerwil van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn geen passende termijn voor vrijwillig vertrek zou hebben gekregen, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat dit artikel in de Belgische regelgeving werd omgezet, zodat verzoeker zich niet langer dienstig op de richtlijn kan beroepen. Bovendien mist het betoog elke grondslag aangezien de bestreden beslissing uitdrukkelijk een termijn van 30 dagen voorziet en verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat die termijn niet zou zijn gerespecteerd. Bijgevolg slaagt hij er niet in aan te tonen dat er sprake zou zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel omdat hij geen termijn voor vrijwillig vertrek zou hebben gekregen. Verzoeker toont ook niet aan dat er in zijn geval redenen bestaan om de verwijdering tijdelijk uit te stellen, zoals voorzien in artikel 74/17 van de vreemdelingenwet en artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn omwille van een mogelijke schending van het verbod op refoulement.

3.13. Volgens verzoeker werd geen rekening gehouden met de factoren die vermeld zijn in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat trouwens een omzetting vormt van het door verzoeker eveneens aangevoerde artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De factoren waarmee rekening zou moeten worden gehouden en die in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden opgesomd, zijn de volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker verzuimt echter het bestaan aan te tonen van concrete elementen waarmee de gemachtigde van de staatsecretaris rekening diende te houden.

3.14. Verzoeker lijkt in hoofdzaak de mening toegedaan dat er in de motieven onvoldoende rekening werd gehouden met een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

3.15. Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden waar hij beweert dat geen onderzoek zou zijn gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er immers op dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en dat aldus reeds naar aanleiding van de behandeling van de asielaanvraag door de commissaris-generaal en recent nog door de Raad, werd getoetst of in hoofd van verzoeker een reëel risico voorhanden is op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>) bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker beweert in zijn middel dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de veiligheidssituatie en de precaire positie van Koptische christenen in Egypte, die hij illustreert aan de hand van talrijke landenrapporten van ‘Amnesty International’ en ‘Human Rights Watch’ en aan de hand van diverse persartikels. De Raad stelt vast dat al deze informatie ook reeds werd neergelegd bij het verzoekschrift bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 juli 2015 (zie RvV 2 december 2015, nr. 157 581, randnr. 2.3.1) en dat in het arrest van de Raad het volgende werd geoordeeld: *“De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is geweest van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn geworden en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Het aantal slachtoffers was evenwel relatief laag vergeleken met het aantal aanvallen daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg waren, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Egypte. Situatie van de christenen dd. 25 maart 2015 en COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie (update) dd. 3 december 2014), alsook uit de COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie (update) van 20 augustus 2015, blijkt bovendien dat sinds oktober 2013 het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk is afgenomen. Dat er zich in deze periode*

nog een aantal incidenten gericht tegen christenen hebben voorgedaan kan deze appreciatie niet ombuigen. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. De Moslimbroeders werden buiten de wet gesteld en een nieuwe grondwet werd aangenomen. Deze constitutie, in overleg met de koptische kerk opgesteld, kon de goedkeuring van de meeste christenen wegdragen. Al-Sisi bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt.

Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor), een arm en ruraal gebied waar de moeilijke levensomstandigheden snel aanleiding geven tot sectaire conflicten en waar het begrip eer bijzonder belangrijk is voor zowel moslims als kopten. Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden altijd op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten door criminele bendes die hoge losgelden eisen, een problematiek die zich voordoet in geheel Egypte, maar vooral in Minya. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi terzake een negatieve invloed uitgeoefend. Ten slotte blijkt uit genoemde informatie dat de christelijke gemeenschappen uit Noord-Sinaï (Rafah, Sheikh Zuweid, Arish) in 2014 massaal op de vlucht zijn geslagen voor bedreigingen door de terroristische organisatie Ansar Beit al-Maqdis en zich doorgaans elders in Egypte hebben gevestigd.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.11.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land zal worden blootgesteld aan ernstige schade om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.(...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige beroep geen informatie aanreikt die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.16. Het standpunt van verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris zoveel mogelijk bevelen zou willen betekenen zonder de inhoud van de dossiers na te gaan waardoor er sprake is van machtsmisbruik, kan niet worden bijgetreden. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, werd het bevel op wettige wijze gegeven, zodat er geen sprake kan zijn van machtsmisbruik.

3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de aangevoerde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 7, 52/3, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing disproportioneel zou zijn. Er is geen sprake van machtsmisbruik of van een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, gelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN